

Schimbarea la față

Cu câteva seri în urmă am aflat că noi, profesorii, *ne-am radicalizat*, că înverșunarea noastră a devenit supărătoare pentru societate, că pricinuieste neajunsuri ireparabile. Adică am devenit un fel de *...radicali liberi*.

Și toate astea erau spuse de un distins profesor în gura căruia m-am uitat de multe ori, dar care de ceva timp, adevăr nu prea mai grăiește.

Pe de o parte m-a iritat aserțiunea, pe de alta mi-a hrănit elanul revoluționar care m-a mânat mereu în luptă, dar care uneori mai pierde în intensitate. Crește însă numaidecât, stârnit de valurile de invective care se îndreaptă către noi din toate părțile.

M-aș fi așteptat ca în aceste săptămâni să avem alături de noi toată România sau măcar acea parte a ei nealterată de prostie, de trândăveală, de ură și de botox.

N-a fost să fie, dar e un nou început, pentru că noi, profesorii, suntem asemenea Păsării Phoenix. Ne știm rostul și înțelegem că disprețul față de Educație a adus această țară în starea de acum. O țară locuită de un popor tembelizat de manele și de TikTok, năucit de vacanțe perpetue și de zile libere în care „își încarcă bateriile” de parcă a dat în brânci vreodată, de digresiuni internautice neasumate și sterile, de pandemie, de trivialitate, de manipulare și de bășcălie.

Și ca să înțelegeți de ce suntem aici, vedeți de unde am plecat, ce-am făcut pe drum, iar peste cei treizeci și patru de ani scurși din 1989, mai adăugați-i și pe cei patruzeci și cinci de dinainte și vă iese numaidecât socoteala.

Sunt mai mândră ca oricând de alegerea pe care am făcut-o rămânând să predau într-o școală gimnazială, sunt mândră de tot ce am realizat, de toți copiii pe care i-am educat, de ceea ce au devenit, dar și de cei mai mulți dintre cei alături de care am împărțit pâinea amară șiercul azvârlite pe masa Școlii românești în acești ani.

Cred atât de mult în ceea ce fac și în rostul Educației, încât am luat întotdeauna personal toate acuzele și toate injuriile pe care ni le-au aruncat concetățeni care habar nu au ce înseamnă ea, dar nici ce înseamnă să faci educație în condițiile date, că nu știu dacă ați aflat, dar în România, mergem *pe incluziune?! Se poate aplica și retroactiv, asta ca să-i acceptăm și pe idioții utili, dar mai ales inutili care ne împroșcă susținut cu venin de prin hrubele socializării virtuale.*

De-a lungul timpului, m-au mâhnit, m-au revoltat, m-au scârbit toate știrile care prezentau cadre didactice nedemne de condiția lor pentru că, după cum scriam, am luat-o personal.

M-a amărât și faptul că tot ceea ce facem noi bun, frumos, cu dragoste, cu trudă și cu har nu se mediatizează.

M-au iritat și mă irită zvâcnirile de civism, execuțiile malițioase scrâșnite pe fel de fel de *rețele*, imbecilele comentarii clișeistice despre meditații, note la titularizare, cadouri, analfabeți funcționali și alte marote vânturate aiurea, de către „voci” fără chip, fără cap, fără conștiință.

Așadar, dragi concetățeni scandalizați din toate breslele, în spiritul incluziunii sociale, stați liniștiți, că oricum stați și oricum nu v-ar putea urni nimic din cele ce țin de efort, de implicare, de asumare ori de esență!

Da, sistemul educațional din România are multe probleme. Le cunoaștem foarte bine, noi, cadrele didactice, mai bine decât dumneavoastră! Credeți-ne că le știm și ne luptăm cu ele zi de zi! De aceea suntem în stradă și nu în clasă. De aceea ne-am radicalizat. De aceea nu vrem să cedăm. De aceea vrem să schimbăm macazul.

Vreți în România un sistem de învățământ ca-n Finlanda sau ca-n Japonia? Perfect. Se poate. Și se poate chiar mai bine de-atât, câtă vreme noi oricum facem, iertați-mă, din rahat bici, așa, numai cu ce găsim prin ogradă...

N-o să vă spun că nu suntem nici pe departe - cam cât e până în Finlanda sau până în Japonia și înapoi - prețuiți și plătiți ca în țările invocate, că știm că trăim pe spinarea dumneavoastră! Poate de aceea trăim și prost?!

Domniile Voastre, cohortele de concetățeni care ne reproșați câte și mai câte, sunteți cumva asemenea finlandezilor ori japonezilor? Om fi rămas noi, cadrele didactice, ăi mai de jos și vă facem de rușine?!

Ei, bine, am îndrăznit să ieșim din clasă, să facem gălăgie, să ocupăm străzile, bulevardele, piețele, unde v-am fi vrut și pe dumneavoastră, cei care vă pricepeți la toate, cei care nu mai puteți de grijă pentru soarta țării! V-am deranjat în trafic. Dar încotro vă îndreptați, mă rog? Aveți habar??? Noi suntem în grevă, la miting, la marș, dumneavoastră de ce erați pe-acolo când ar fi trebuit să fiți la muncă, unde trageți din greu ca să ne duceți în spinare?! Credeți că în Finlanda sau în Japonia oamenii umblă aiurea pe străzi la orice oră?

Da, ne-am radicalizat! Da, nu mai vrem să înghițim minciuni, prostie, dezinformare și nepăsare! Da, am devenit intoleranți la inerție și la ineptie! Și

încă nu suntem toți, că avem și noi *cozi de topor* din cauza cărora ne băgați pe toți în aceeași oală...!

Vânturați procente. Ba 30, ba 60, ba 90, ba 90-60-90 % dintre noi, cică n-ar avea ce căuta în „sistem”. Aberant, dar fie! 10% dacă ar întruni înaltele dumneavoastră standarde, aceia ar trebui plătiți cum se cuvine pentru pregătirea și pentru importanța lor socială.

Degradarea societății în care nu trăim, ci supraviețuim, vine din disprețul față de Educație și față de valorile umane fundamentale, iar demersul nostru nu e în primul rând unul pecuniar, altminteri necesar și legitim. Este, înainte de toate, un demers civic. Doar cine nu vrea sau nu poate pricepe afirmă altceva.

Da, ne-am radicalizat. Boicotăm examene, frângem aripile copiilor, încurcăm traficul și planurile de vacanță ale poporului cu prea puțină școală și cu prea multe vacanțe, subminăm economia națională. Și dacă tot aducem atâtea prejudicii societății, dacă tot aveți atâtea recomandări pentru noi, sugerați-ne și când ar trebui organizată o asemenea mișcare de protest? Și care ar trebui să ne fie revendicările pentru a nu vă stârni indignarea? Cum ar trebui ele formulate ca să pricepeți ce ne doare? Și că ar trebui să ne doară pe toți?!

Și cum ar trebui să procedăm pentru a le fi cât mai bine copiilor noștri și nouă, tuturor? Poate că ar trebui să ne punem cenușă în cap, să ne întoarcem cuminți la catedră, unde oricum nu facem nimic, să încheiem mediile, să dăm examenele și să reintrăm în grevă în cele patru-cinci luni de vacanță?!

Nu cumva ar fi și mai bine dacă vom mai aștepta încă treizeci de ani, timp în care România va înflori de la sine? Sau nu cumva ar fi mai bine să demisionăm în masă din sistemul în care am intrat pentru căpătuială sau pentru că n-am fost îndeajuns de competenți să facem altceva? Ce-ar fi să veniți în locul nostru, să ne arătați cum se face?

Că noi putem face tot ceea ce faceți dumneavoastră, n-avem probleme, nici cu munca, nici cu responsabilitatea, nici cu neuronii, nici cu adaptabilitatea, nici cu gestionarea situațiilor de criză. Noi suntem obișnuiți să căutăm și să găsim soluții, să muncim din greu și în cele patru luni de vacanță și în cele patru ore de program, și înainte și după program, și noaptea și în weekend-uri și oricând trebuie. Noi facem întruna cursuri, dăm mereu examene, suntem mereu evaluați. Noi nu ne închidem telefonul în afara orelor de serviciu sau în concediu. Așa că ducem...

În ceea ce mă privește, n-am acceptat niciodată această stare de fapt. Și nu m-am resemnat. Am scris despre tarele sistemului educațional, le-am semnalat cum, cui și cât m-au ținut nervii, puterile și argumentele.

I-am scris președintelui țării, în speranța unui dialog onest, ca de la profesor la profesor, despre starea precară a educației și am aflat că președintele României nu acordă audiențe...

Petitia nr. 18702

Data: 17-10-2022

Doamnă Alina Karina Nițu,

Am luat act de cererea dumneavoastră de a fi primită în audiență de Președintele României, domnul Klaus Iohannis și vă rugăm să vă adresați Compartimentului Probleme Cetățenești al Administrației Prezidențiale care a fost mandatat de Președintele României să rezolve problemele semnalate de cetățeni.

Programul de audiențe în care puteți sta de vorbă cu unul dintre consilierii noștri este de luni până joi între orele 9.00 - 14.00, respectiv vineri între orele 9.00 - 13.00 (accesul în incinta Palatului Cotroceni se realizează pe baza unui act de identitate, pe la intrarea situată vizavi de Grădina Botanică).

Menționăm că aveți posibilitatea de a adresa un memoriu Președintelui României, expediindu-l prin Poștă, pe adresa: Palatul Cotroceni, B-dul Geniului, nr. 1-3, sector 6, București, sau prin poșta electronică, pe adresa procetatean@presidency.ro.

Cu stimă,

Consilier de Stat Gabriel-Cristian Piscociu

Relevant, nu?

Detest meditațiile și consider sfântă munca la clasă.

Am pus întotdeauna mai presus de orice credința în puterea tămăduitoare a Educației și m-am zbatut pentru cauza ei.

Le-am dăruit și le dăruiesc elevilor mei nu doar cunoaștere, iubire și respect, ci toată viața mea. Trăiesc alături de ei experiențe neprețuite, ca și dragostea și considerația pe care le primesc infinit înapoi. Sunt, din acest punct de vedere, un om fericit, iar ceea ce dau și primesc nu se poate măsura financiar.

Și mi-aș dori ca toți nefericiții care ne contestă eforturile și demersul să aibă parte de asemenea experiențe.

Și știți ce mi-aș mai dori, pe lângă o Românie deșteaptă în toate sensurile posibile?

Mi-aș dori să ne unim într-un sindicat unic, să fim mai exigenți cu noi înșine și cu cei care nu au ce căuta printre noi, să ne prețuim condiția fără să devenim aroganți, să păstrăm dreapta măsură a lucrurilor.

Și mi-aș mai dori o lege a lustrației intelectuale. Și aici, cu tot respectul, voi pasa mingea în terenul suspendat al învățământului universitar de unde ar trebui să ne vină *lumina*. Și nu doar că nu ne-a venit, dar nici nu i-am simțit alături de noi. Ici-colo, câte o voce timidă. Și cumva, condescendentă. Ceea ce nu ne și nu vă onorează. Nu i-am simțit alături nici pe membrii Academiei Române, nici pe reprezentanții de seamă ai inteligenței românești. Oare să se simtă vinovați că au validat intelectual *cadre de nădejde* din toate structurile de partid și de stat care au adus cu spor țara în această situație??? Sau că nu mai dau țării decât prea puțini intelectuali *pe bune*, că de profesorii de care avem atâta nevoie, ce să mai vorbim? Așadar, stimați profesori din învățământul universitar, încercați să dregeți lucrurile pe cât se mai poate! Faceți curățenie printre dumneavoastră, prin hățișul de facultăți, de universități și de școli doctorale, prolifico *nevoie mare*, și luați aminte că noi ne străduim pe cât putem să educăm copiii, dar nu merge cu toți. Pentru că e în legea firii să mai rămână și unii care *să ne tragă ciubotele*? Dumneavoaștri ați cam nesocotit această lege. Nu e cazul să-i luați pe toți și să-i faceți *intelectuali*, că vedeți cum ni se varsă tuturor în cap mizeria pe care o fac. Vă așteptați cumva să vă fie recunoscători? Nu mă îndoiesc de faptul că unii dintre ei și-au arătat recunoștința față de dumneavoastră, dar față de noi, nu! Și, vedeți dumneavoastră, nu e drept să decontăm *paușal*! Și măcar să nu dăm cinstea pe rușine, că *gâlceava înțeleptului cu lumea* n-o vom putea da nicicând *pe pace*...

Orice om întreg la minte și la suflet din această țară buimacă datorează ceva dascălilor săi, după cum orice dascăl datorează mult elevilor săi, iar noi, cei de acum, le suntem datori și celor de dinainte, dar și celor de după noi. De aceea îmi mai doresc, până ce voi trece într-o lume mai bună ori mai rea, să nu fi făcut umbră degeaba acestei lumi.

Prof. dr. Alina Karina Nițu